

Бодљикаво штресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА 10 ЈУЛА 1943

БРОЈ 85 — ГОД. III

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ЕМИГРАНТИ У ЕНГЛЕСКОЈ

Тајанствена погибија генерела Сикорског

Нови злочин Секрет сервиса

Авион којим је летео генерал Сикорски са својом пратњом
срушио се под заонетним околностима одмах после
узлетања изнад Гибралтара

Возме се да су овакве паљаве...
...Лондону директно уапш...
...оруду Сикорског...

ЏОН БУЛ: — Господо, изволите на путовање.
— А, не, хвала! После Дарлана и Сикорског ми више волимо да идемо пешке.

КО СЕ КОД ЕНГЛЕЗА ГОСТИ - НЕКА КАЖЕ БОГ ДА ПРОСТИ

Пољски емигранти ето ових дана
Увидеше шта је код Енглеза мана
Ђенерал Сикорски, емигрант без стана
Прам пође путем покојног Дарлана
Док Енглезе слуша, био веран слуга
Није излазио из лондонског круга
Али када поче на Москву да фрчи
Из Лондона хитно мораде да трчи
И по свету он је путовао стално
Док му се авион не сруши «случајно»
За тај «случај» знамо из раније праксе
Секрет сервис шаље на небо без таксе
Код несреће ове има чудно нешто
Пилот и посада спасоше се вешто
До сада авион био је на гласу
Да пилот погине — а други се спасу
Није много важно чије су то прсти
Јер и комунисти вешти су тој врсти
Већ је важно само за све емигранте
Да их већ пулају као празне канте
Чим се ко побуди — то су страшни греси
Одмах му се случај и то смртан деси.

Черчил држо говор и рекао свима
Да ће бити гужва пре нег дође зима
Али ми видимо да он само прича
Јер: године прошле сметала му цича
Сада опет неће да се бије лети
Чича сам говори како се сад сети
Цела ова прича, шарена и фина
Била отпевана због друга Стаљина
А њему се опет сада много жури
Зато се на овај говор јавно бури
Преко штампе вели, поручује јасно:
«Пожурите браћо да не буде — касно»
«До зиме је дуго може свашта бити
«Код Совјета чврсто, није вајде крити
На измаку снаге а Власов нас плаши
Па већ губе главу и јевреји наши
Пред нама судбина неизвесна, горка
Ако се што деси, упрскасмо чворка».
Зато лаж последња опет није зрела
Много вреде приче, кад нема дела.

Преглед Стране
Алијансе

АМЕРИЧКИ „РАЈ“

Амерички часопис «Нешјон» пише дословце: «Америчански железнички систем данас није ништа друго него једно огромно уцењивачко гангстерско друштво, у којем се једна мала група финансијера обогатује на рачун привреде и путника.
Ово морално придиковање часописа, никако није јасно. Зашто би требало баш железничко друштво да буде састављено из неких чистунаца у држави, где се војска регрутује из Синг-Синга, чији претседник је окружен јеврејским саветодавцима и чији фабриканти млате крупне паре на

ратним лиферијацијама и гомилају огромна богатства, док радници морају да се лате штрајка, да би добили повишицу од једног долара.

Овакав рајски систем, који сами Американци критикују, треба да се пелцује на Европу! На част вам ваш рај!

СКУПЉАЧИ ГУМЕ

Како јавља «Њујорк Тајмс» једна фирма у Рузвелтовом рају осигурала је себи право да на улицама скупља отпатке гуме за жвакање и да је опет прерађује. Постављене су нарочите корпе

за отпатке и само једног дана у Њујорку је скупљено 150 хиљада испљуваче гуме за жвакање — да се опет прераде и употребе. На здравље!

ЕНГЛЕСКИ ИЗВОЗ

«Стокхолм Тединген» доноси једну вест из Лондона према којој се, до сада, најмање десет хиљада Енглескиња удало за канадске војнике, који логорују у Енглеској.

Ово је једини артикл који Енглеска може да извози у Канаду. Рачуна се да ће овај извоз до краја рата још знатно порастати.

УСЛОВНА ПРОБА

«Дејли Хералд» утврђује да Енглеска неће никад више моћи да игра стару улогу у свету, ако не буде могла да изврши промену у Азији.

Вавел је покушао с офанзивом, па је банкротирао, јер му је била кратка пушка. Сад остаје да опет проба, ако му Индуси оставе довољно времена за пробу.

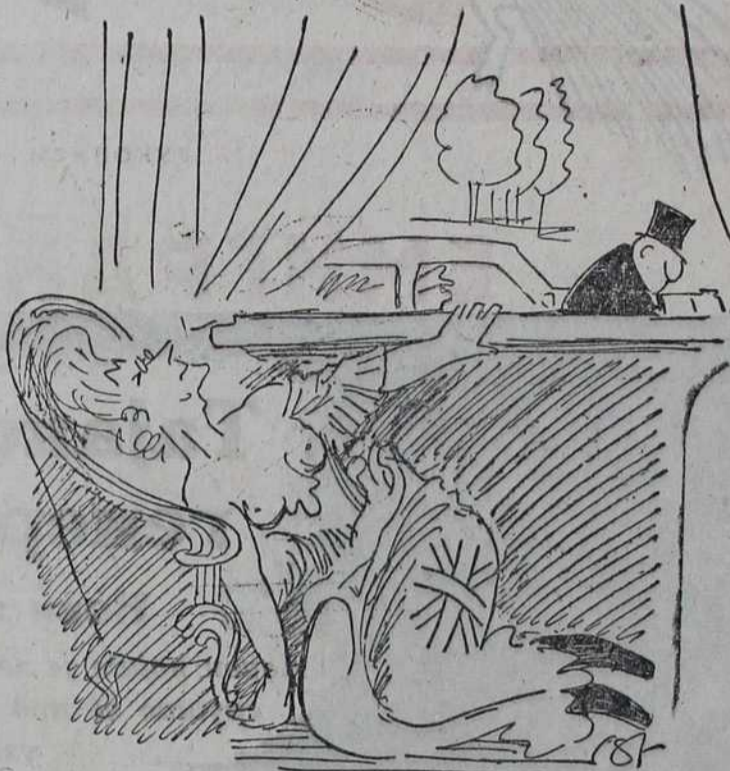
ВЕЛИКО ПИТАЊЕ

«Дејли скеч» пише тугаљиво: «На претстојећој конференцији између С. А. Д., Холандије и Аустралије биће, вероватно, претресано питање, којим сретствима и на који начин ће се поново освојити изгубљена империја? Баш су заборавни ови Американци. Па они су имали предратни план да туку Јапан тачно за 90 дана. Сем, ако неће да направе нови план, који ће се остварити — у Холивуду.

ДАЈ ШТА ДАШ!

Њујорк, јула. — Америчка штампа тврди да после овога рата неће више бити омладине. То је навело многе младе Американке да склапају бракове са мушкарцима који су већ давно превалили педесету. Дај шта даш!

БРИТАНИЈА И ЈЕВРЕЈИ

Он је дошао, погледао и победио...

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

СА ЈЕЛОМ ДОЛАЗИ АПЕТИТ

Казабланка, јула. — Од како су Американци дошли у Мароко јевреји су дигли главу па сваки дан по нешто измишљају. Прво су тражили од радио станице у Рабату да у своје емисије уврсти и јеврејски програм а сада су упутили делегацију султану преко које траже учешће у — влади.

ГДЕ ЈЕ ГРЕШКА!

Сиднеј, јула. — Мак Артур је најзад успео да објасни зашто нема среће у Пацифику. Нису на време пресађена кининова дрвета са филипина па зато Американци трпе од маларије и то им смета да крену. Хвала Богу када знамо разлог.

ПРОСВЕТНИ РАДНИЦИ

Лондон, јула. — На Трафалгар скверу удешава се у једној згради «велика сала» за седницу пет емигрантских министара просвете. Главна и једина дискусија водила се око енглеског предлога, да

се после рата енглески језик прокламује као светски.

Пошто је ово први посао од како су дошли у емиграцију, емигрантски министри су се намрштили што су покренути из дебелог хлада, а један од њих је прогунђао:

— Море, изгледа, да ће ови Енглези успети с нама и држати нас у Лондону док не заборавимо наш матерњи језик.

ШТА ЈЕ ИЗАЗВАЛО НЕСРЕЋУ!

Лондон, јула. — Рајтер је изјавио да је Сикорски после повратка из Египта изјавио да док болшевици не пунте 150.000 жена и деце, не може се замислити побољшање односа са Совјетима.

Ова је изјава толико узнемирила атмосферу око Гибралтара да се авион, у коме је био Сикорски, срушио.

ПОКИСЛИ ОПТИМИСТИ

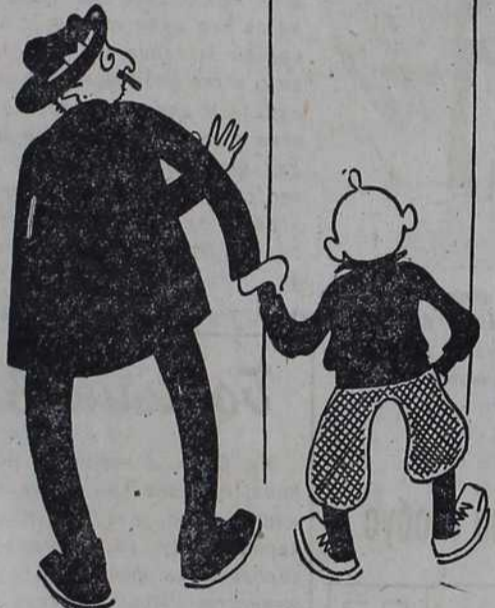
Вашингтон, јула. — После хладног туша шефа америчке ратне и информативне службе Елмера Девиса, оптимисти су заказали збор на коме ће бити осуђен овакав непатриотски рад. Јер америчка публика је научена на лепе шарене лаже и воле топле тушеве.

— Погледајте, друже, ово би била лепа ознака за наше авијатичаре. И ерално, и традиционално, јер смо убацили две историјске пароле: «Бог и моје право» и «Срам га било, ко о томе рађа во мисли»...

(Вокс генциум)

У музеју

— Тата, зашто победу претстављају увек женом?
— Зашто! Чекај док се ожениш.

НЕДЕЉА, 4 јули

Недељко практикант је увек шворц, али је прави спадало. Увек је оран и спреман за шалу а највише се смеје своме шворцерају зато га друштво воли и свуда га радо позивају па се и ја обрадовах када, јутрос, седе за мој сто.

— Гледајте — рече он и пока- за хиљадарку. Ја узех да је раз- гледам.

— Па ово је обична хиљадар- ка — велим ја.

— За друге, можда, јесте, али је за мене право чудо које до- сада нисам видео — рече он и поче слатко да се смеје.

ПОНЕДЕЉАК, 5 јули

Комшија Тома је велики папучар а женица му права видра. Поћемо данас на пецање Тома и ја. Он повео и синчића, дечка од 6 година, Симицу. Вр- ло бистро дете. Када смо дошли на Саву, одједном Симица упи- та оца:

— Је ли тата а где је мамин сом?

— Какав сом — чуди се отац.

— Па кад год код нас дође чика Лаза он каже мами: „Све би било лепо и дивно када нам не би сметао онај твој сом.“

УТОРАК, 6 јули

Славка професор верује за себе да је одличан педагог и стал- но се хвали сво- јим методама. О- вих дана били испити у гимназији и њему се десио овај случај. Прозвао он једног малог шврћу из првог разреда који из зоологије, ње- говог предмета ни да бекне.

Славко се реши да му помог- не па му зададе последње пита-

ње.

— Реци ти мени која је најве- ћа животиња?

Бак сагао главу и ћути.

— Не гделај у земљу, већ у мене — викну Славко. Ајде, раз- мисли. Починье са С... с... с... ллл — поче он да сроче, али се

ћак тек онда збуни.

— Хајде говори — дрекну он.

— Не смем господине, наљути- ћете се — промуца ћак а сви ћа- ци и цела испитна комисија пр- скоше у смех.

СРЕДА, 7 јули

Жика бакалин се развео од же- не па нас позвао да прослави дру- го момаштво.

— Замислите — каже он. Ухва- ћена у све четири, све доказано

— она још мене криви на суду.

— Како то? — питам ја.

— Па ето, када јој судија ре- че да ме је преварила, она дрек- ну. Нисам ја преварила њега, већ он мене. Рекао је да се неће вра- тити пре среде а овамо се вра- тио још у недељу...

ЧЕТВРТАК, 8 јули

Мирко сликар донео у кафану једну велику сли- ку и нуди да прода.

— Ова ме сли- ка кошта двадесет година рада и разочарења,

вели он Немањи кафеџији.

— Богами, фина ствар — вели

Немања, ал' мени не треба Слаб

посао а после, то је слика за ве-

ћи локал а у овом мам пајзлу

има муве да је испљују!

— Зар си богати толико годи-

на радио на тој слици? — упита

га Ранко учитељ. Па не изгле- да тако тешка.

— Море свршио сам је за три дана али већ тридесет година тражим неку будалу да је купи — вели Мирко љутито.

ПЕТАК, 9 јули

Био сам у нов- чаној неприлици па се после ду- жег колебања, решим да одем код једног при- јатеља, познатог београдског газде и да га умо- лим за већу позајмицу.

На срећу, сретнем га на улици и почнем.

— Ја се надам да се могу о- слонити на тебе...

— Радо друже, само немој на десну страну. Ушинуо сам руку, него пређи са леве стране...

Видех колико је сати па пре- кидох разговор о зајму и човек се разведри па убрзо заборави „да је ушинуо руку“.

СУБОТА, 10 јули

— Шта мислиш,

има ли велике

разлике између

руке и ноге? —

упита ме јутрос

Рајко, благајник.

— Како се узме,

одговорих ја. Разлика свакако

има али зависи са кога гледи-

шта се интересујеш — почех ја

да врдам.

— Да ти испричам, слушај:

— Одем ја синоћ да просим

руку Цаце, ћерке газда Перине

и уместо да добијем девојачку

руку, добијем очеву ногу и то

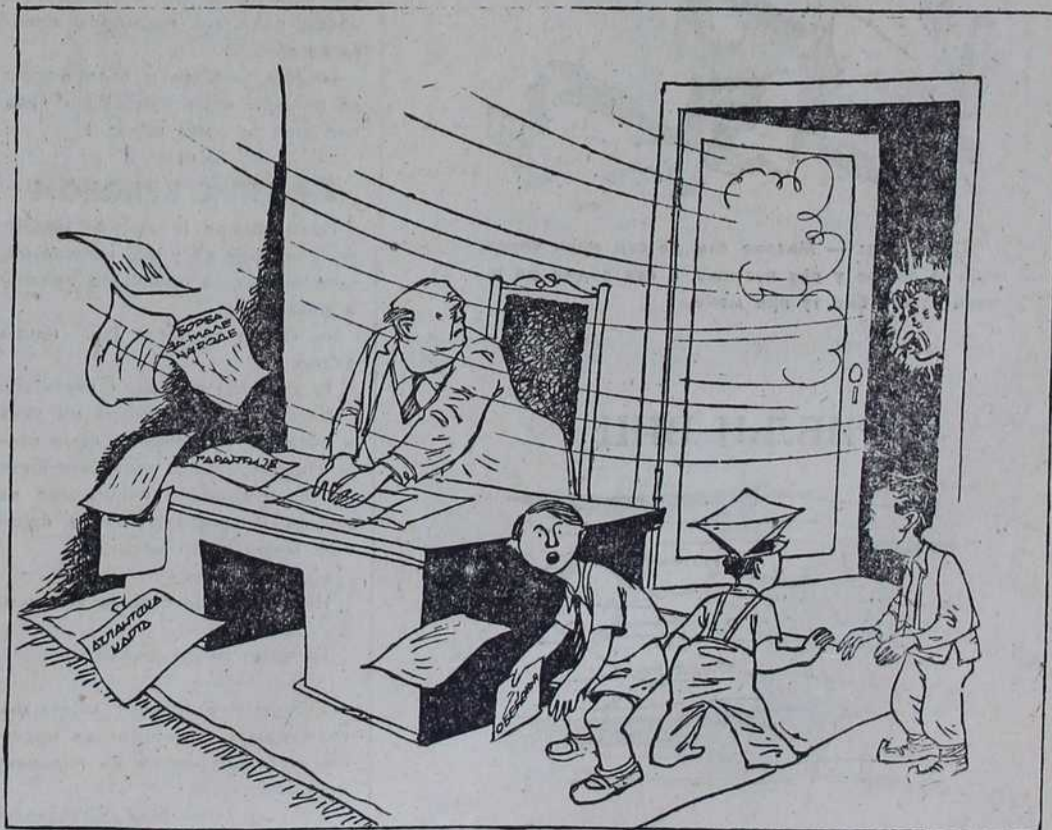
у леђа.

Искидао сам се од смеха због

ове приче па је, ето, причам и

вама да и ви знате разлику.

Кад су врата и сувише отворена

— Чико, затворите та врата! Уби нас промајал

Спорт

Спортишки еџирам

Код публике нова жица Дерби прође ал' без шприца Ал' с парама многи квит Ал' други је сав шњур диго Јер први је једва стиго Само један фаворит!

ПОБЕДА НА РАТЕ

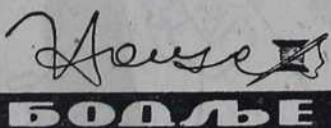
После две недеље и више од двеста минута игре, С. К. 13 је успео да однесе пехар и победи »Витезак« који за мало да оправ- да своје име.

ЈЕДАН ПРЕДЛОГ

Пошто све већи број публике напушта футбол и иде на трке, један футболски стручњак је под- нео предлог да се и у футболу уведе кладоница.

НЕ ПРИЈА ИМ КЛИМА

Сада је утврђено да београд- ским фудбалерима не прија ама- терска клима зато поједине управе клубова морају боље играче да задрже на дијети, да их мазе и пазе, пошто је то једини начин да их сачувају.

ФУТБАЛУ

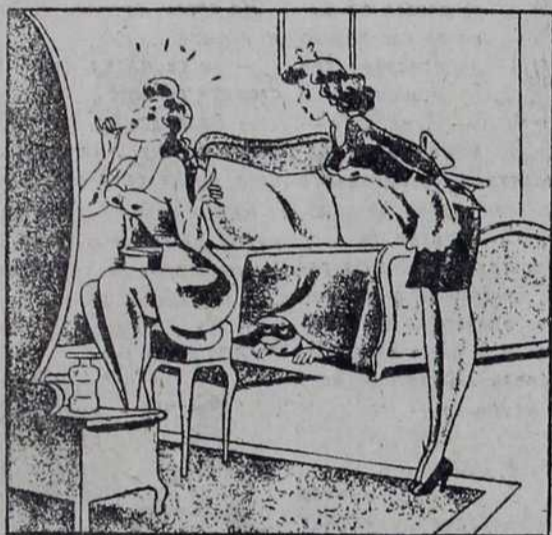
Утакмица никад грђа До кад борци лупе главе А после се опет славе Чија глава буде тврђа Зато футбол оде врагу Јер се хоће све на снагу.

Трке

(На кладоници)

— Лагуна је добила трку.

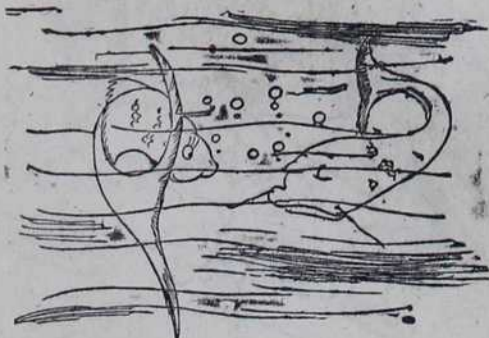

— Марице, један човек лежи под креветом!
— И ја сам приметила али како не знам ваше навике, госпођо, нисам ништа казала.

Професор: — Мислио сам да сам први човек који је дошао у ову пустињу, а сад видим да је неки колега био ту пре мене.

РИБЉИ ВИЦ

— Драги сине, зашто ћутиш као риба!

НАШИ ЉУДИ И

Бодљикава ИСКУСТВА

Човек који говори из трбуха — то је човек који као да је појео свој сопствени глас.

Самоћа — благо које, да би се ценило, треба бити у двоје.

Ред — начин на који достојанствено затурамо и губимо своје ствари.

Скромност — Лаж коју човеканство увек кажњава.

Купаћи костим — смоквин лист који се скупио при прању.

Карактеран — атрибут који дајемо нашем тврдоглавом претпостављеном.

Снага — флуид што је природа дала људима да се њиме користе жена.

Реч — новац који човек увек сувише потроши, а жена увек рђаво утроши.

Мишљење — суд који је увек погрешан кад потиче од других.

Општај — гљива која изникне на људској души кад њу овлажи сажаљење.

Удаљеност — нафталин за мржњу и мољац за љубав.

Независност — вештина да зависиш, а да то и сам не примећујеш.

Непредвиђено — све што је било лако предвидети али се само жбелело да се не догоди.

Зна он зашто!

— Зашто ти, Перице, од свих поклона које си добио за празнике, највише волиш трубу? — пита ујак свога сестрића Перицу.

— Зато што кад год засвирам, тетка Мара ми да банку да више не свирам, и ја због тога увек носим са собом трубу и чим спазим тетка Мару ја одмах свирам!

КАКО ТО!

— Сине, када си мали увек мораш да слушаш савете старијих, али када порастеш и будеш свој човек, онда већ не мораш никога да слушаш.

— Али тата, ти и сада мораш да слушаш и да извршујеш све оно што ти мама нареди!

Песма с купоном

Неки песник је добио једног дана поезију да у њој напише нешто. Одмах је прелистао поезију и рекао:

— Оваке глупости још нисам видео.

Ту су били све сами плагијати. Песник је био искрен од увек и писао је у поезијама само своје стихове. Пошто тада није имао ни једну песму а није могао да добије инспирацију он на празном месту стави оловком:

»Заузео. Ваце.«

Нека особа је ставила испод овог реда:

»А камо ти купон?«

— Судија: — Оптужени, ви сте морали одмах приметити да новчаник који сте нашли на плочнику није ваш.

Оптужени: — Можда, господине, али новац који је био у њему учинио ми се врло познат.

Тристо малог Јовице

досла тетка дана у село и Повела ме у београд јелбо тлеба да полазем испит а ја се радово и због делби па сам тли дана био на цукалици ди сам глазио оног цику сто сплица коње али се он саклио јелбо ови из уплаве воде неку истлагу Па се он склонио док не легне ствал а после це да будне опет јово на ново. а То је фино удесио јелбо не стигне добал коњ већ нека лага ал се на њу залади мили-

јони ето цика јова трлговац наплавио велике пале на тлке ал све испод луке сви се кладе на добле коње а он само на лаге и млцине ал кад буде пред трлку његов цовек удали сплиц и лага стигне пва и однесе снул.

мој дугал тоса добијо батине сто је завилно у собу када је његов тата плегледао нову слузавку па је после прицо мами и у куци се наплавио циљкус па је после његов тата бијо и маму и отелао је од куце а слузавка јубица је остала победник и сад она командује а тосина мама мола да се тузи у конзистолију, и све глди тосу сто је завилно јелбо да јој он није казо она не би знала и све би плосло на милу. ако Тако му и тлеба сто се не угледа на мене и ја све видим и цујем али када звилим клок лулу на влагим ја цутим а после гледам да то напатим а он као будала запео да плица па се сад цуди сто га је снасло кад би ја плицо све сто сам видио и сто знам конзистолија бк ладила и дан и ноц али ја нецук нека лади свако ста оце а ја гледам моја посла јелбо бас данак цео свет полудио па не зна сто лади а од нас деце оце да ми будемо бољи. оце ако им не тлеба.

Њихове невоље

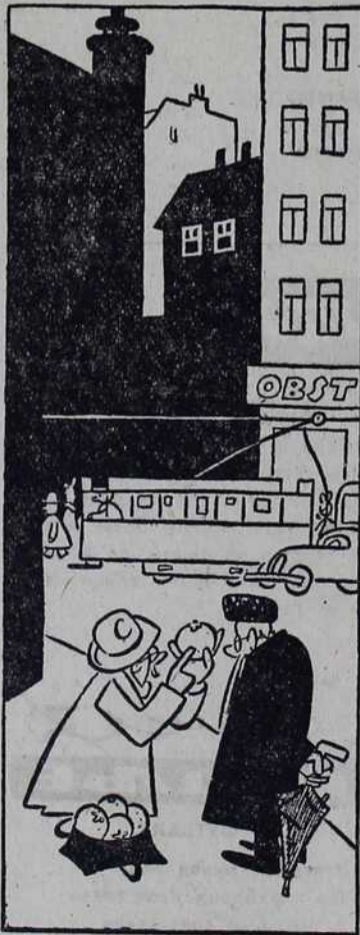
— Е, ако ова киша скоро не престане, нећу имати дувана!
— Ви садите дуван!
— Не, купим пикавце.

Бодљикава

Ми Срби, а нарочито Београђани, од увек смо имали много маште. Зато је ваљда у нашем лепом граду увек било доста сировина за фабрикацију књижевности. У тој индустрији није било, а никад и неће бити кризе и стагнације. Додуше, то је све демпинг роба, али ко још Србе пита за квалитет. На те ситнице ми не обраћамо пажње. Елем, почео сам о машини, али ме ђаво понесе у друге сфере па замало да заборавим шта сам хтео и почео. Дакле, та наша бујна машта не да нам мира и сваки Србин мора да врдне из колосека као да је, не дај боже, општински трамвај. Ето, изађите на корзо. Лепо обележене линије којима се сме прећи и ићи, али народ не бринује па све између линија. И још се љути ако га казне. Па да то раде само људи. Јок брате! Радје сви од реда. Жене греше и испадну из брачне линије, пиљарице залутају испод тезге, а девојке уопште и немају линије.

Па тек у другим доменима што је наша машта нашла примену. Рецимо у физит-картама. Знамо једнога човека који целога века ништа није радио, а овако му, на посетници пише: Триша Тришић, навјач БСК. Други, опет ужива леп углед у друштву, нарочито код жена како му је занимање врло скромно. На његовој посетници само пише: „кумче б. министра“, али то више

Јабука као глобус

Улични стратези: ...и овде пеже Соломонска острва, господине мој—

НАШИ КРАЈЕВИ

Тошке на џлажи

Бодљикаве

Рекнала ми фрајла Беба да си одим на куде Саву ил како гу одде викају плажа и да се избањам и уфатим ладовинку и ја си појдо сас моје друство. Уфатим пут за уши па ајд да уфатимо трајвајн ал оћеш навалија овеја гурави народ, мазноглавасти кавалери и трепетљике и напрајили ред како да си чекају богојављенску водицу и ја си већ мислујем у себ шта ми би да тепам али по ову жегу кад тамо дошеја трајвајн а ники се не качи због зашто си све ови оде на куде трке да кибицантују дерби и ми некако улезамо у транвајн и појдомо. Бре, бре што је запарина и знојење, мување и грдење, мук да те уфати ал трајвајн јури и праји промају па такој стигосмо до плажу. Сакупија се бел свет и сви се изврндупили по сунце па се паре какој у ама. А ја кад сам видеја проклете Еве какој су голишаве уфати ме нека ватра какој да сам добија трескавицу па викнем на куде фрајла Бебу:

— Уф, мајке, па ово бре неје бањање већ је очи парење. Откуд се бре збраше волке трепетљике и то све лепотиња и красотиња. Како ги бре неје срам да се оде голишаве пред толку мнозину а фрајла Беба се смеје па си збори:

— Е мој чика Тошке, остарија си и излапеја. Па ди су ти очи кад гледаш по сокаци. И там си даме оде голишаве салте сас једну шкуртељку а краци ги голи какој да су пеливани из циркус... Голичљив сам на воду ал кад сам видеја онолке женске и то све без кошуљку ја рипну какој жаба с обалу па пуп међу њи а једна ми сас жуту косу збори:

— Дићеш бре чича међу пилетину зар те неје срам?

— А што да се срамујем кад ви домакице прајите калабал'к и резил'к. Ви бре изазивљете и нас што си имамо бели мустаћи да рипамо у воду главачке и да тепамо але и за све што се напраји лоше, ви има да будите криве...

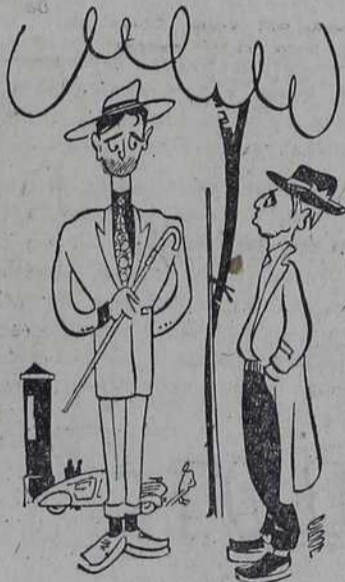
Таман ја поче ово зборење а оне ме дофатише и почеше да увукују у воду и у то рвање ја изедо многи ђутеци ал неје ме жал због зашто сам напарија очи и истераја сам ђеф а знајем си убаво да ће да бидне тараф-тараф кад си стигнем на куде дом. Има домакица да ми разлупа тенчеру о главу ал ако неја ме жал јелбо сам видеја фајду.

ваш Тошке

ИСТИНЕ

- Изнутрице — говеђа душа.
- Поглед — невидљива рука.
- Лабиринт — топографски ребус.
- Нежност — љубав из друге руке.
- Сателит — веран пас планете (планетино кученце).
- Шунка — диплома једне свиње.
- Телефон — аутоматски гњаватор.
- Нада — цртица спајања између два разочарења.
- Срећа — најрадије примљена секирација.
- Скептицизам — громобран илузије.
- Доброта — наша ствар која другима служи.
- Израз — излог душе.
- Посвета — лаж са потписом.
- Будућност — гардероба нада.
- Природност — претварање кад је »без грешке«.
- Зоолошки врт — Синг-синг животиња.
- Јаје — кокошка у повоју.
- Сунце — режисер свемира.
- Сладолед — гума за брисање врућине.
- Биографија — аутобиографија потписана од неке треће особе.
- Рад — најбољи изговор да избегнеш неки посао.
- Њушка — лице твоје љубави након четрдесет година брака.
- Живот — скупна дворана смртника.
- Брада — Адамов салвет.
- Мозак — сунђер мисли.
- Истина — микроб који се одржава у алкохолу.
- Марљивост — највећа пажња која се употребљава кад хоћемо нешто што боље да погрешимо.
- Претци — моји издавачи.

Наша омладина

— Гле, што си се лепо развио у последње време. Како си то успео да постигнеш!

— Па... просто, променио сам ројача.

Први посао

— Изгледаш забринут, Мико?

— Да, Пајо, јесам. Знаш ли ти да бих дао 500 динара дневно о-номе ко би бринуо моје бриге уместо мене.

— Да, али где би нашао 500 динара дневно да му даш.

— Па то би му била прва брига о којој би имао да се брине.

— О —

Професор каже својој жени:

— Данас сам опет негде оставио кишобран.

— Како си то приметио кад није падала киша?

— Хтео сам у љутини да га треснем о земљу, па сам приметио да га немам.

ПРЕТЕРАЛА

Мали Стевица с прљавим рукама сео за сто. Мајка га изгрди и нареди служавци да му опере руке. После извесног времена чује се дрека из суседне собе:

— Мама, мама, Анка ми пере лице!

— Који је данас датум?

— Пети.

— Овог месеца?

— Госпон сликару, учинићете једну малу поправку. Изгледа ми да ова јаја нису потпуно свежа.

На дај сеобрне свадбе

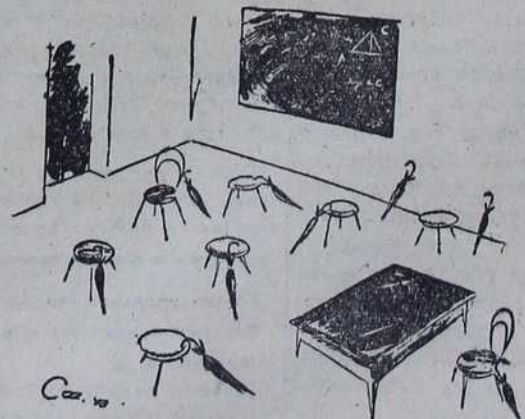
— Сећаш ли се, драги, пре двадесет и пет година ја сам била твоја дактилографкиња.

— А ја сам био твој шеф!

— Сада знам, зашто се назива »висока школа за јахање«.

После седнице професорског друштва

Сар. 10

Казерија

вреди него да је професор универзитета. А један мој познаник са плаже има физит-карту на којој пише: Стеван Стевановић, „Срећан кибицер“. Један од тазе београђана, иначе веле да је инжињер, нигде на посетници нема то „инг“, које је ознака његове професије, већ просто на просто пише: Јурица Јурић, професор брица. Један се опет ветеринар досетио па на својој посетници написао: „Стручњак за допинге“. Сам се човек хвали да од муштерија не може честито да руча.

Долазе даме, уокеји, ђаци, богаташи и сваки тражи по неки савет или „капљице“. И плаћају људи добро.

Али нам машта највише помаже у политици. Видиш тек човек који на карти Србије не у да нађе Београд, иако зналац, излаже светску ситуацију. Све зна човек, па то ти је! Нема да муца и да се збуњује, већ само везе. Додуше, то што он предвиђа не догоди се никад али то је само доказ да је човек у малеру и ништа више, а не да, рецимо, не зна. Зна он све као матор, ал ето нема среће, јер му догађаји терају инат. Деси се по некад да због тог великог знања и бистрине заглаве невини људи. Али зар ћемо да се замерамо и за такве ситнице. Главна је показати своје знање и шта ће после да буде, то баш и није важно. Ето, такви смо и такви ће се поцепати.

Сваке недеље ПРИША

ТЕРАО ЗЕЦА, ПА ИСТЕРИО ЛИЦИЦУ...

Оженио се газда Мита сретно, па већ месец дана не излази из куће. Оно што јест јест, и нашао лепу младницу. Као роса! Његова Неца многим је била замасла за око, али шта вреди кад она изабрала Миту. Њих двоје као голуб и голубица. Она њега зове „душо“, а он њу „Душанка“. И тако се тепају и мазе као голубови. Једне ноћи трже се Неца уплашено из сна и поче дрмати Миту, који је био мало тврд на спавању.

— Јао, устани, изгледа да се неко увукао у кујну. Чула сам кораке.

— Не причај, богати, којешта, — љутио се Мита, који није волео када га буде из сна. — Ко ће да уђе код нас да краде! Видиш да је пуна кућа света.

— Пст, пст, — шептала је дрхтајући од страха Неца и увијала се око Мите. — Ево га!

И заиста, врата од собе се нечујно отворише и спреам слабе светлости која је долазила кроз прозор са улице, они уплашени видеше једну тамну прилику како уђе у собу.

Мита се окуражи, брзо окрете прекидач и јурну на лопова. Неца се оневести од страха, а за то време је Мита водио прави бокс меч са непознатим крадљивцем. Најзад га савлада и обори на под, па викну Неци:

— Хајд' брзо трчи у кујну и донеси уже да га увеземо.

Јадна Неца озбиљно заплашена једва се реши да оде сама у кујну и пронађе уже, али видећи овакву ситуацију и Митину храброст, она бојажљиво изађе из собе и после кратког времена на врати се са ужетом.

Мита је добро упетљао непознатог, који је очигледно био уплашен, па онда се окрете Неци и рече:

— Ти сад мирно лежи и спавај, а ја ћу ову битангу да одведем у квартал, јер сад не смемо да будимо комшилук и правимо ларму у кући.

— Јао, страх ме је, — јецала је Неца, која се жежила од страха при помисли да мора да остане сама.

— Хајд, онда сићи у сутерен и зовни баба Стану да ти прави друштво, а за то време ћу се ја обући и одвести овог клипана.

Чим је Неца изашла из собе, лопов скочи на ноге и викну:

— Баш си, бре Мито, кретен! Ја дошао да ти направим услугу, а ти ме избуеца и још одозго увеза са овом вренгијом да ме све кости боле.

— Бут', морао сам, страшно је неповерљива. Него реци ти мени где ћемо ми сада у три сата када су све кафане затворене?

— Ту ћемо у кући, код Андре је велико друштво. Играју карата, а имају и добро пиће.

— Вала није лепо ово што радим, — рече Мита, — јер Неца је збиља красна жена, али што је много, много је. Месец дана

не видех бедога бога, па би ти досадила и вила Равијојла, а како ли обична Палилулка.

У томе ујоше Неца и баба Стана. Баба Стана је носила у руци оклагљу, па кад виде да је лопов везан, она га душмански муну оклагљом двапут да несретник јекну од бола. Одједном се баба трже, кад је боље погледала „лопова“.

— Ју, господе Боже, ово је Сима, кум доктора Андре.

Два завереника се збуњено згледаше.

— Јесте ли ви, господин Симо, ако Бога знате — завали баба Стана, и потрча да га дреши. — Такав фини господин и кавалир, увек ми да бакшиш кад отворим врата. Па није он лопов, забоба, то је нека грешка.

— И јесте грешка, — промрмља зловолно Сима и поче са себе отресати прашину.

— Па шта ћемо сад? пита збуњено Мита.

— Па да се извинимо господину и да наставимо спавање, — каже Неца, дражесно се осмехујући на Симу.

Одједном јој нешто паде на памет и она упита:

— Па како сте то погрешили стан?

— Па, тако, збунио се човек, шта га испитујеш, — умеша се Мита.

— Како да се збуни, када г. Андре станује на трећем спрату са леве стране, а ми смо у парту са десне стране. А дружичји је и улаз. Осим тога господин је ушао кроз кујну. Ту не може бити забуне.

— Море, остави ћорава посла. Што је било, било је, — прекиде је Мита нервозно.

— Ју, Мито, баш си чудан, место да браниш наше интересе, ти држиш непознатом човеку страну.

Мита је већ видео да је ствар узела незгодан обрт, али се одједном сети:

— Сумњиво је и мени и све мислим да ниси ти нешто умешана. Него ћу ја сада са овим господином морати до господина Андре да ту ствар изведемо начисто, а ти остани са баба Станом и спавај.

После тих речи он оде са Стевом, а баба Стана остаде да чува страх младој Неци и да јој хвали Стеву као великога Дон Жуана и кавалера. И када је Мита ујутро стигао кући, Неца је већ спавала и у сну гледала како Степа клечи на коленима пред њом и изјављује јој љубав.

Тако се догодило да је Митин трик допринео да госпа Неца склизне са брачног колосека.

Главни уредник: **Теодор Докић**.
Власник и издавач: **„Просветна заједница“ а. д.**
Телефон редакције: 25-681.
Штампа „ЛУЧА“, Београд, Краљице Наталије бр. 100.

Ђрбманье

— Не секирај се, молим те! Страховито сам нервозан данас.

— Шта ти се то десило?

— Син ми је направио огромну глупост. Нешто што није нико смео да направи.

— Да није купио кило масти на црној берзи?

— Горе...

— Сто грама кафе?

— Шта трпаш ту и кафу?

— Онда, молим те, објасни то боље.

— Знаш ли ти госпа Косу, ону милионарку, ону лепу госпођу?

— Како да је не познајем!

— Од јутрос је удовица.

— Значи, у вези с тим је твој син нешто забрљао?

— Да, баш у вези с тим.

— Да није он, несрећник, убио госпа-Косиног мужа?

— Хеј, мери речи. Није он ни убица ни мангуп.

— Па шта је то могао учинити?

— Суди сам: Отишао је да проси удовичину руку пола сата после смрти мужевљеве.

— Ух, па то је страшно!

— Ужасно!

— Невероватно!

— Неопростиво!

— Могу замислити како је било јадној удовици.

— Море, каква удовица, шта ти то пада на памет? Како је тек било моме сину!

— Па стварно, како му је тек било кад је увидео како се немесно понео. Баш је будала.

— Будала је, и то велика. Али осветило му се. Остао је због тога на цедилу...

— Сасвим разумљива ствар.

— ...на цедилу јер је само фртал сата раније стигао Мирић, испросио је и сад ће, наравно, њему сви они грдни милиони.

УСПЕЛИ РОМАН

Аутор: — Да ли сте добили од публике какво писмо после издавања мог најновијег романа?

Издавач: — Јесам. Један човек који се зове као и ви, умолио ме је да објавим да га је он написао.

Кнут Хамсун је утисив човек

Једном је Кнут Хамсуну дошао неки младић, молећи га за дозволу да му прочита неколико својих приповедака, за које је рад да чује мишљење великога Хамсуна.

Хамсун је био веома љубазан према младићу, пристао на то и охрабрио га. Младић је тако отпочео са читањем «својих» радова.

Али нешто доцније, док је овај у заносу читао — Хамсун је с времена на време, сидао своју домаћу капу, чинећи при том дубоке, готово театралне поклоне.

Приметивши то младић га, најзад, упита:

— Али шта ви то радите?

— Шта радим? Ја имам обичај да се увек најучтивije јављам кад сусрећем своје старе познаника.

ТОРПЕДОВАН

— Мама! Ко је нашао ову девојку. Па та не уме ни цилепе да очисти — узвикну револтирано Ђокица, јединац син богатог директора банке Мирка.

— Отац одговори мајка мрзоволно. И мени се не допада. Несигурна и лепа, по цео дан виси пред огледалом а у купатилу паучина. Ал' ко сме да каже.

— Вала ја ћу да кажем... прошишта Ђокица бесно и залупи врата за собом. Ђокица је по занимању студент прваа коме од свих предмета највише иде за руком испијање шприцера а као споредан предмет фудбалске утакмице и трке.

Када је у подне стигао кући, било је већ после три и он се задржао на плажи са девојчицом, па када је стигао, отац и мајка већ су спавали после ручка а он је морао да једе сам. Уморан и прегледнео он оде у кујну где затече нову девојку како маникира нокте.

— Где, где — нашали се Ђокица. Дама се дотерује а ко ће да пере судове...

— То сам већ учинила у слободном времену могу да радим шта ми је воља — подвикну му девојка која се звала Милица.

— Пази ала се ти лепо изражаваш. Као да си била у „институту“.

— И јесам господине — Баш у институту — одговори Милица док су је счи љутито сезвала:

— Па зашто ниси отишла у адвокате већ у послугу? — подругну се Ђокица.

— Зато што немам никога свога, немам позљеније а чинишници су слабо плаћени — рече Милица и окрете му леђа.

— Хајде, хајде, доста са измотацијом, ја то не волим, већ ми дај да ручам...

Милица врло брзо и спретно постави сто, стави јело на рело и за тили час Ђокица је био услужен. Док га је Милица служила Ђокица са чуђењем при-

мети да Милица има врло лепо скретењу и нежну руку, док њена скромна хаљина није била лишена елеганције.

— Пази, мајку му, каква је то служавка, боље изгледа него многе даме а осим тога је и лепа. Заиста лепа! — Тако је мислио Ђокица у себи док је ручао.

— Хоћете да се прошетате по подне? — упита је он изненада.

— Захваљујем, нећу — одговори Милица хладно.

— А зашто не? — испитивао је Ђока поврећен у својој осетљивости Дон Жуана, који није навикао на отпор.

— Зато господине, што немам у Вас поверења. Ја сам сиромашна и поштена девојка која продаје свој труд и ништа више а Ви нисте човек у кога се може имати поверења — рече Милица учтиво али одлучно.

— Шта, у мене немате поверења? — изненади се он тобож.

— Да у Вас! И ако сам тек од јуче овде ја знам доста о Вама. Чула сам од другарица и зато све што сам рекла могу да образложим.

— Да чујемо? — упита Ђокица и лепо се намести да слуша јер му је као мондену годило да се за њега прича.

— Немам времена за другаче приче али ћу Вам само рећи да се према Иванки нисте понели као центлмен... рече Милица и поче скупљати судове.

Ђокица се уједне за усне.

— Знам и много шта шта али сад изволите у вашу собу. Хоћу да оперем судове и обришем кујну а после ћу да читам...

Ђока се поче нелагодно осећати пред овом чудноватом служавком за коју је осећао да је много боља од њега.

Увече је он дуго испитивао оца о Милици али стари ни речи не рече. Само је мрмљао:

— Хм... Хм... Тако јел!

А када син од еу своју собу, отац рече жени:

— Загризао је удицу. Печен јел!

На ове се мистериозне речи мајка само засмеја.

После две недеље Ђокица дође у канцеларију код свога оца забринут и уозбиљен.

— Тато, имам да говорим с тобом. Врло је важно...

— Добро сине да и тебе чујем да озбиљно говориш.

— Ноћу да се женим... промуца Ђока збуњено. „Са Милицом“...

— Са којом Милицом? — зачуди се отац.

— Са оном нашом девојком.

— Зар ти, противник брака, да се жениш и то са служавком — тобож се чудило отац.

— Она је боља него многе даме — одушеви се Ђокица и поче да је хвали а није ни слутило да је све намештено и удешено да би се Ђокица једном оженио. Милица је била богата удавача, студент комерцијалне школе, која је пристала да одигра ову комедију пошто је и сама хтела да се добро уда. Тако је торпедована Ђокицина слобода и он је улетео главачке у брак...

ЗА ВЕЛИКУ И МАЛУ

г * е * а * у

— Молим вас, по наређењу моје жене, престаните са хркањем...

— Пијте свако јутро на гладан стомак чашу топле воде.
— Па ја то пијем свако јутро, само што моја жена то назива кафом!

— Да, и једанпут сам био од едукционе публике са концерта донешен кући.
— Чудна ми чуда! Колико су пута мене донели из кафане кући.

ЛАКЕ БОДЉЕ

Грам среће често пута више вреди него ока памети.

— Много људи иде разним путевима, али се састају на истим будалаштинама.

— Има много лажи које казујемо а да не поцрвенимо — али бисмо поцрвенили кад би уместо њих рекли неистину.

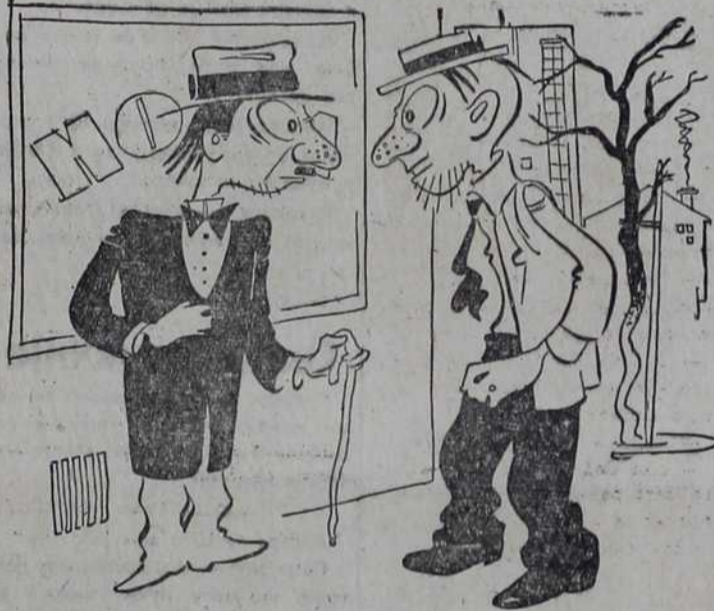
— Брак је као лутрија: треба доста празних срећака да извучеш, док не наиђеш на добар згодитак.

Скромност је најлепши накит жене, али се она њима врло ретко кити.

— Заљубљени човек је као палидрвце: чим се запали одмах изгуби главу.

— Несрећа никад не долази сама — зато и младожење обично добијају и ташту.

— Ко има срећу, лако може рећи: сваки је човек ковач своје среће.

— Треба ми неколико туцета бува и стеница.
— А зашто!
— Хоћу да се селим, а мој газда захтева да оставим стан у истом стању, у коме сам га затекао!

Упоређење

Господин Марић долази кући намрштена лица.

— Шта се то догодило?.. пита га супруга.

— Малопре, на, улици, Јово Душкић није хтео да ме поздрави,

као да нас двојица нисмо једнаки!..

— Та он је идиот! Вас двојица сте једнаки! Зар се треба и око тога секирати?.. пита га његова нежна супруга.

За садашње време

— Ала ви маестро имате бујну машту!

ВИДОВДАНСКИ ИСПИТИ

Настало је ферије и добри ђаци се весело играју, док рђави седе код куће и плачу. Данас ћемо објавити неке резултате из појединих школа.

У ђумурџијској школи су сви ђаци показали одличан успех само је Драган Симић остао да полага поправни испит из канталогје.

У школи за трговину и обрт, сви су положили, само двојица полажу поправне испите из Уредбе о ценама, а Брана зајечарац понавља разред.

У суфлерској школи сви прелазе у старији разред. Ова је школа показала најбољи успех.

У млекарској школи показан је слаб успех из водених наука, па пошто је цео разред био слаб сви су добили »тројке«.

У месарско-кобасничарској школи уведен је нов предмет »кому-флажа« — зато ће испити да се одрже тек у јесен.

У пекарској школи су сви ђаци показали одличан успех и као награду добили нове књиге — од Дирикса.

У фудбалској школи слаб успех су показали »Баски«, »Обилићи« и »Митићи«. Они понављају разред, док С. к. Чукарнички полаже поправни испит.

Да сам...

— Некад мислио не би ово дочекао.

ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ

ОВАЈ БЕОГРАДСКИ ТРГОВАЦ ЈЕ ЈУЧЕ РЕКАО "ДОБАР ДАН" ЈЕДНОЈ СВОЈОЈ МУШТЕРИЦИ...

ОВАЈ БЕОГРАДСКИ НОВИНАР ПОДТРАЈЕ ПЛУТАЦ ХУМОРИСТА - ДОБИО ОТОЈЕДА - НАЕСТ НЕКАМО ДИСТИЧКИХ ПОНУДА ЗА ЛИДЕРОВАЊЕ ВУЦЕВА...

ОВАЈ ПОНУДЕН НЕ ЧУВЉИ ОД "ЗДРАВЉА" НА ПРАМЕ И ТАТЕ...

ОВАЈ АРТИКЛ ЦРНО-БЕЛОВАЊИНИ ЈОШ НИЈЕ ЧЕЗЕЛИ У ПРОДАЈУ...

ОВА БЕОГРАДСКА РИТМОВАЊАКА ЈОШ НИЈЕ НА ТАЗАГА У СЕБЕ РИЖЕТ...

ЖЕНСКА ПОСЛА

МЛАДА КЊИЖЕВНИЦА: — До сада сам писала за славу, а сада ћу за новац.
ПРИЈАТЕЉИЦА: — А коме ћеш да пишеш!

бра деца али је сам само одговоран ономе који ме је питао.

Момчилу: Кад курјак оматори и кучићи га за реп уједају.
Бори: Покушај са песмама јер то се најмање чита а свако има право да их пише.
Станку: Ко ћути тај се мање каје.
Рашку: Много је боље радити макар и погрешно, него седети и оговарати.
Брани: Да ти није зинула бар за паре, сада би имао 100.000 динара више.
Драгом: Трке су хлеб без мотике. Ту изгуби и онај који добије.
Столету: Немој да се секираш и срамни стуб је за људе.
Младожењи: Лети се тешко добија тазе роба. Врућина, па се све уквари.
Мирку: Твоји цртежи су случајно упали у корпу зато пљуни у руке па испочетка.
Студенту — Ужице: Мило ми је што су ужички ћаци тако до-

Илинки: Лакше је данас удати се него оженити зато ту је мој савет да не размишљаш већ га одмах води пред олтар.
Куглице М. Н. Петровац на Млави: Ако ти сам ниси устању — а сам тврдиш да си Дон Жуан — да јој измамиш неку утешну реч, ја ти одавде могу дати само један савет, а то је да се манеш Дон-жуанства јер то није за тебе.

Сваки друкчије

Олгица: — Татице, зашто ти мами кажеш: »Стара моја«, а господин Пера јој каже: »Моја мала девојчице«?
— О —
Лекар: — Шта вам је?
Пацијент: — Ах, господине докторе, не могу руке никако да дигнем изнад главе, а о ногама да и не говорим.
— О —
Посетилац на изложби: — Ова слика има много сличности са сликама Леонарда да Винчија.
Сликар: — Ох! Није он једини који ме имитира.

Верици — Градиште: Од свих косметичких сретстава црнкама (као и свакој другој жени) најбоље стоје младост и свежина. Ако сте потрошили ове артикле онда избегавајте дневну светлост, нарочито плажу.
Маци — Ужице: Ако је остао хладан на ваше дражи а ви умесите гибаницу (макар и најтању) и ту ће му се развезати језик.
Паули — Бечкерек: У јулу се љубав жање а у пролеће се сеје.
Марици — Паланка: Истрљај лице са свежим парадајзом. Док се кожа суши, ти поједи парадајз.
Малој Ради — Крагујевац: Да си прво мене питала а после ишла у Шумарице, могла бих ти дати савет. Овако је касно.

ЖЕНСКА ИЗДАШНОСТ

Муж и жена за ручком: — Со, драга моја, поче он снисходљиво.
Она га прекиде: — Заиста, добро си ме на то потсетио; данас сам прочитала једну веома занимљиву статистику — сваки човек унесе у своје тело четири килограма соли за годину дана.
Муж (уздахнувши): — Могућно! Али ваљда не у једном једином тањиру супе.
ШТО ЈОЈ МИЛО ТО СЕ И СНИЛО
Наставница женске гимназије пита:
— Надо, стави ми ову реченицу у пасив: »Ја љубив пролеће.
Нада се мало замисли, па одговори:
— Ја ћу бити у пролеће љубљена.
— О —
— Јеси чуо да се опет спрема редукција чиновника. Припази се, могу још да те најуре из надлештва!
— Нема опасности. Ја никад тамо и не идем.

Он може

Два пријатеља седе у кафани и разговарају:
— Јасам толико снажан, рећи ће један да могу једним прстом гвожђе савити.
— Није то ништа, примети други. Ја могу једном руком да претурим воз.
— Немогућно!
— Могућно је. Је сам скретничар.
— О —
За време концерта у једном салону, две пријатељице разговарају:
— Зашто, Марија затвара очи кад пева?
— Да нас не види како зevamo!
— О —
Од једне симпатичне, интелигентне и модерне девојке чуо, неки дан, ово:
— Како ми је жао што са Банетом тако свршило, ја бих њега толико волела!
— Разишли сте се?
— Не, већ сам се удала за њега.

ЗАБОРАВИ НА ЕВУ

— Само што више воља. Човек никада не може да га једе како би требало.
— Није баш сасвим тако! Оно је изазвало већ много несрећа!
— Несреће? Како то?
— Па, када се само помисли на Еву—
— Мени је већ шездесет година, а не сећам се да сам икада слогао.
— Да, тата, у тим годинама памћење знатно попушта.
Млада домаћица: — Милка, ова су јаја ужасно ситна. Ви или не храните довољно кокоши или прерано узимате јаја.
Она: — Ти си толико уображен и горд као да немаш ни једне мане!
Он: — Сваки човек има мана па и ја!
Она: — Ја, ја имам само једну, то је сујета; могу сатима да седим пред огледалом и да се дивим својој лепоти!
Он: — То ти зовеш сујета? То је само бујна машта!

После кише

— И ти баш хоћеш да ме убедиш, како си мирно седела на клупи крај њега!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА